

påtvunget af Socialdemokratiet blev indført under en borgerlig regering, hvis førstemand hed Poul Schlüter, og hvis andenmand hed Uffe Ellemann-Jensen. Ingen er vel længere overhovedet i tvivl om, at det vitterlig var verdens bedste udlændingelov, i hvert fald hvis man ansøger begreberne gennem fremmede briller.

Set gennem danske briller stiller sagen sig direkte modsat. Efter lovens vedtagelse steg antallet af indrejste asylsøgere fra nogle hundrede i 1983 til 10.000 i 1986, og fra da af gik det overordentlig stærkt.

Det var i den periode, hvor bekymrede danskere henvendte sig til bl.a. mig for at udtrykke bekymring for, hvordan dog alt det her ville ende, idet man jo ved et simpelt regnestykke kunne gøre op, at der i løbet af de næste 10-15 år med familiesammenføringer og andre mærkværdigheder ville være op mod 350.000 fremmede i Danmark, og at der efter yderligere 10-15 år ville være det fire- eller seksdobbelte.

Der var nogle, der dengang spurgte, om det mon var det, der var regeringens plan, og om planen mon i virkeligheden var, at Danmark skulle være et multietnisk samfund. Først og fremmest blev vi altid dengang nærmest rutinemæssigt belært om, at det var den rene og skære racisme overhovedet at stille den slags spørgsmål. Dernæst fik vi at vide, at vores beregninger var vildt overdrevne, og skulle det på en eller anden måde blive lidt multietnisk, så ville det i hvert fald på alle tænkelige måder blive en meget stor berigelse for os kulturfattige danskere.

I dag er det ganske andre toner, der lyder fra magthaverne, som på dette område er milevidt fra den danske borgers virkelighed. Nu får vi at vide, at vi må anerkende, at Danmark er multietnisk, uden videre vrøvl acceptere det og indrette os på det efter den nye situation.

Spørgsmålet er, hvordan det nu er gået med al den berigelse, hvis man gør status her et dusin år efter, at verdens bedste udlændingelov begyndte at fungere.

I årevis er der blevet tiet, fordi sandheden vil være for smertefuld til at blive erkendt. I dag håber jeg og Dansk Folkeparti, at man forstår, at situationen er så alvorlig, at det ikke længere kan lade sig gøre at henvise til den såkaldte kulturberigelse. Derfor har Dansk Folkeparti rejst denne forespørgselsdebat.

Besvarelse

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Dagens forespørgsel er rettet både til mig og til indenrigsministeren, og sandt at sige har jeg egentlig kun her på min seddel stående fire en halv linje, jeg ville foredrage over.

Jeg har svært ved at holde mig til det, for når jeg lytter til det indlæg og den begrundelse, jeg netop har hørt, kunne jeg have lyst til at sige en hel masse andet.

Jeg ved, at indenrigsministeren naturligvis omhyggeligt vil redegøre for de faktuelle forhold i Danmark og Danmarks politik på flygtningeområdet og på indvandrerområdet. Men jeg er nødt til at sige fra starten, at jeg ikke bryder mig om den tone, der lægges op til her.

Når man taler om, at Danmark er et kulturfattigt samfund, er det jo ikke sandt. Danmark har en rig kultur. Danmark har en stor, selvstændig kultur. Jeg må sige til fru Pia Kjærsgaard, at vi ved godt, hvad det vil sige at være dansk. Det at være dansk er altså også at ville noget, når det gælder menneskerettigheder, at ville noget, når det gælder menneskelighed i forhold til folk, der har det ondt og hårdt, så hårdt og så ondt, at de er nødt til at flygte fra deres hjemland, eller så hårdt, at de ikke kan finde job dér, hvor de kommer fra.

Jeg synes, vi en gang imellem skal passe på ikke at hale hinanden ned på et niveau, der kan misforstås, i en toneart, der ikke er rar at høre på, og som er skræmmende. Jeg går ud fra, det ikke har været sigtet. Jeg håber det i hvert fald ikke.

Jeg ved, at indenrigsministeren ligesom jeg selv har set frem til debatten her i dag, som forhåbentlig vil give Folketinget lejlighed til at gå lidt dybere ned i problemstillingen, så vi kan få fjernet myter og få kendsgerninger og holdninger frem, som vi kan være bekendt. Desværre præges netop denne type af debat alt for ofte af unuancerede fremstillinger. I dag skal vi have hele billedet, det virkelige billede og det ordentlige billede.

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Jeg kan give de samme oplysninger om Danmarks udvikling til et multietnisk samfund, som jeg har givet talrige gange før. Det er sket i forbindelse med udlændingedebatter her i salen, ved samråd i Folketingets Retsudvalg og ved besvarelse af skriftlige og mundtlige spørgsmål i stort tal.